

וְאָמַר רְبִי אֲבָא מִגְלֹן דָּאָדָם וְחוֹה בְּטִיעַן הוּוּ. דְּכַתִּיב,
 (ישעיה ס) גַּצֵּר מְטֻעִי מְעֵשָׂה יָדִי לְהַתְפָּאָר. מְעֵשָׂה
 יָדִי דִּיְקָא. דְּלֹא אָשְׁתַּדְלוּ בְּהֹן בְּרִיּוֹן אַחֲרָנִין. וְכַתִּיב,
 (ישעיה יז) בַּיּוֹם נְטוּעָה תְּשִׁגְשִׁיגִי דְּבָהָנוֹא יוֹמָא דְּאָתְגַּטְטוּ
 בְּעַלְמָא סְרָחִיף. תְּבִנָּה הַגְּטִיעָות כְּקָרְנִי חֲגָבִים הוּוּ וּבְהֹרָא
 דְּלֹהֹן דְּקִיק וְלֹא הוּוּ בְּתָרִין. כִּיּוֹן דְּאָתְגַּטְטוּ וְאָתְקַנוּ.
 אֲתְרָבִיאוּ בְּנַהֲרָא וְאַקְרָיו אַרְזִי לְבָנָנוֹן. וְאָדָם וְחוֹה עַד
 דְּאָתְגַּטְטוּ לֹא אֲתְרָבִיאוּ בְּנַהֲרָא וְלֹא סְלִיקָוּ רִיחָא וְדָאִי.

אַתְּעַקְרָיו וְאַשְׁתִּילָיו וְאָתְקַנוּ כְּדָקָא יָאֹתָה:

וַיַּצֹּו יְיָ אֱלֹהִים. הָא תַּגִּינֵנִי לִית צֹו אֶלָּא עֲבוֹדָה זָרָה. יְיָ
 זֹו בְּרִכַת הַשָּׁם. אֱלֹהִים אַלְוּ הַדִּיְבָנִין. עַל הָאָדָם זֹו
 שְׁפִיכַת דָמִים. לִאמְרָ זֹו גָלוּי עֲרִיוֹת. מִכֶּל עַז הָגָן וְלֹא
 גָּזָל. אֲכֵל תָּאֵכֵל וְלֹא אָבָר מִן הַחַי וְשִׁפְירָ.

מִכֶּל עַז הָגָן אֲכֵל תָּאֵכֵל. דְּשְׁרִיאָ לִיה פֶּלֶא דְּלִיכְלִינְהָו
 בְּיְחִינְדָא. דְּהָא חִזְיָנִן אָבָרָהָם אֲכֵל, יְצָחָק וַיַּעֲקֹב
 וְכָל בְּבִיאָם אֲכֵלָו וְחוֹיָ. אֲכֵל אַיְלָנָא דְּאַיְלָנָא דְּמוֹתָא
 אִיהָו (בָּמָה דְּכַתִּיב וּמְעֵץ הַדָּעַת טֹוב וּרְעֵא לֹא תָאֵכֵל מִמְּנָה) מִאֵן דְּגַטְיַל לִיה
 בְּלִחְוֹדָי מִיָּת. דְּהָא סְמָא דְּמוֹתָא נְטִיל (בְּגִינִין דְּאִיהָו מְפַרֵּשׂ לִיה מִן
 חַיָּו). וְעַל דָא כִּי בַיּוֹם אֲכַלְך מִמְּנוֹ מוֹת תִּמְוֹת בְּגִינִין דְּקָא
 פְּרִישָׁ בְּטִיעַן.

רְבִי יְהוּדָה שָׁאַיִל לְרְבִי שְׁמַעוֹן, הָא דְּתַגִּינִן אָדָם

הראשון מושך בערלתו היה, מי הוא. אמר ליה פריש ברית קדש מארתיר ומחולקיה. וዳי מושך בערלה היה. ושבק ברית קדש ודקק בערלה ואטפתה במלחה דנהש. ומפרי העין דא אתתא. לא תאכל ממנה בגין הכתיב, (משלו ה) רגלייה יורדות מות שאל צעדייה יתמוכו. ובhai הי פרי, דהא באחרא לא הי פרי. כי ביום אכלך ממנה מות תמות. בגין דא אילנא דמותא הי בדקאמן.

דכתיב רגלייה יורדות מות:

(והנחש היה ערום מלפני תית השדה) רבוי יוסי אמר הא אילנא דקא אמרן היה מתשקין מלעילא ואטרבי והיה חדי כמא דאת אמר ונחר יוצא מעדן להשכות את הגן. הגן דא אתתא. ונחר דא היה עיל בית ואשקי ליה והיה כלא חד (ובידין יי אחד ושםו אחד). דהא מתמן ולתתא איהו פירודא דכתיב ומשם יפריד.

והנחש. רבוי יצחק אמר דא יצר הארץ. רבוי יהודה אמר בחש ממש. אתו לקמיה דרבוי שמעון. אמר לו זונ ודא כי לא חד. וסמא"ל היה ואתחזין על נחש וצולמייה. דנהש דא איהו שטן וכלא חד.

תני נא בהיא שעטאת נחת סמא"ל מן שמיא רכיב על נחש דא וצולמייה היה חמאן כל בריין וערקון מגיה. ומטו לגבי אתתא במלין וגרימי מותא לעלמא.

וְדֹא בַחֲכָמָה אִיִתִי סְמָא"ל לְוּטִין עַל עַלְמָא וְחַבֵּל
אַילְנָא קְדֻמָה דְבָרָא קְוִדְשָׁא בָרִיךְ הוּא בְעַלְמָא. וּמְלָה
דָא הָיוּ תְלִי עַל סְמָא"ל עַד דָא תָא אַילְנָא אַחֲרָא קְדִישָׁא
דָא הָיוּ יַעֲקֹב וְגַטֵּל מִנְיָה בְרַכָּא הַלָּא יַתְבִּרְךָ סְמָא"ל
לְעַילָא וְעַשּׂו לְתַתָּא. דָהָא יַעֲקֹב דִוְגָמָא דָאָדָם הָרָאשׁוֹן
הָוּה (ישופריה) דַיְעַקּוֹב שׁוֹפְרִיה דָאָדָם הָרָאשׁוֹן הָוּה. וְעַל דָא
בָמָה דְמַנְעָה סְמָא"ל בְרַכָּא מַאַילְנָא קְדֻמָה. הַכִּי נִמְיָ
מַנְעָה יַעֲקֹב דָא הָיוּ אַילְנָא דִוְגָמָא דָאָדָם מַסְמָא"ל בְרַכָּא
מַלְעַילָא וְמַתַּתָּא. וַיַּעֲקֹב דִידִיה גַטִיל בְכָלָא. וְעַל דָא
(בראשית לב) **וַיַּאֲבֹק אִישׁ עַמוֹ.**

כְתִיב וְהַנְחָשׁ הָיָה עָרוּם דָא יָצַר הָרָע דָא מֶלֶךְ הַמֹּות.
וּבְגִין דְנַחֲשׁ אִיהוּ מֶלֶךְ הַמֹּות גַרְם מַוְתָא לְכָל
עַלְמָא. וְדָא הָוּא רְזֹא דְכִתְיב, (בראשית ו) קַץ כָל בָשָׂר בָא
לִפְנֵי. דָא הָוּא קַצָא דְכָל בְשָׂרָא דְגַטִיל גַשְׁמָתָא לְכָל
בְשָׂרָא וְאַקְרֵי הַכִּי.

השלמה מההשומות (סימן ל"ד)

גַשְׁמָת הַזָּכָר, מִן הַזָּכָר. וְגַשְׁמָת הַנְקָבָה, מִן הַנְקָבָה.
וְתִיְינָה דָקָא אֲזִיל נַחַש בְתִרְחָה דְחוּה. אָמָר, הַוְאֵיל
וְגַשְׁמָתָה מִן הַצְפּוֹן אֲסִיתְנָה מַהְרָה. וּמְאֵי הַסְתָה הָוּה,
מְשׁוּם דָבָא עַלְיהָ. שָׁאַלוּ תַלְמִידָיו, עֲזַבְדָא הַיכִי הָוּה.
אָמָר לָהֶם, סְמָא"ל הַרְשָׁע קָשָׁר עַם כָל צְבָאות מַעַלָה עַל

רבו. משום דאמר קידשא בריך הוא, ורדו בדגת הימים ובעוף השמים. אמר, היאך אוכל להחטיאו ולגרשו מלפניהם. ירד עם כל חילוותיו וביקש לו בארץ חבר במותו ומנו נחש, והיה לו דמות גמל. רכב עליו ובא לו אצל האשה. אמר לה, אף כי אמר אלהים לא תאכלו מבל עץ הגן. אמר אבקש יותר ואוסף, כדי שתגרע היא. אמרה, לא מבנו אלא מעץ הדעת אשר בתוך הגן אמר אלהים לא תאכלו ממוני ולא תגע בו פן תמותון. והוסיפה ב' דברים, אמרה מפרי העץ אשר בתוך הגן אמר אלהים לא תאכלו, ולא נאמר לה אלא מעץ הדעת. ואמרה, לא תגע פן תמותון.

מה עשה סמ"אל הרשע הלך ונגע באילן והוה האילן צווח ואמר (תהלים ל"ז) אל תבונני רגלי גואה ויד רשיים אל תגידי, הלך ואמר לאשה, הרי נגעתי באילן ולא מתי, אף אתה תגע באילן ולא תמותי. הלכה האשה ונגעה באילן וראתה מלאך המת בא פגודה, אמרה אולי עכשו אני מטה, ותקדוש ברוך הוא עושה לו אשא אחרית ונותנה לאדם תריני גורמת לו שייכל עמי אם במוית, נמות שנינו. ואם נחיה, נחיה שנינו. ולקחה מפריינו ונתגה גם לבלה, נתפקחו עיני שניהם וקחו

שְׁנִיו. אָמַר לְהָמֹג זֶה שְׂהָאכָלְתָנִי שְׁקָהו שִׁנִּי, כִּי קָהו שִׁנִּי כָּל הַבְּرִיות. יִשְׁבֵּל וְבָדֵין אַמְתָה שְׁפָאָמָר (תְּהִלִּים ט') יִשְׁבַּת לְכַסָּא שׁוֹפֵט צְדָקָה. קָרָא לְאָדָם וַיֹּאמֶר לוֹ, לִמְהָ ברִיחָת מִפְנֵי. אָמַר לוֹ, אַת קָוְלָךְ שְׁמַעַתִּי בְּגַן וְרַעֲדוֹ עַצְמוֹתִי וְאִירָא בַּי עִירּוּם אָנְכִי וְאָחָבָא. בַּי עִירּוּם אָנְכִי, מְפֻעָלִי. בַּי עִירּוּם אָנְכִי, מְצֻוּוּי. בַּי עִירּוּם אָנְכִי, מְמֻעָשִׁי וְאָחָבָא.

מָה הָיָה לְבוֹשׁוֹ שֶׁל אָדָם עֹרוֹשׁ שֶׁל צְפּוֹרָן, וְהַפְּשִׁיטוֹ מְעַלְיוֹ. רָאָה עַצְמוֹ עַרְוּם, שְׁגָאָמָר מֵי הַגִּיד לְךָ בַּי עִירּוּם אַתָּה. אָמַר אָדָם לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, רַבּוֹנוֹ שֶׁל עַזְלָם, כַּשְׁחִיתָי לְבָדֵי שְׁמָא חַטָּאתִי לְךָ, אֶלָּא הָאָשָׁה שְׁהַבָּאתָ לִי הִיא הַדִּיחָה אָוֹתִי מִדְבָּרִיךְ. שְׁגָאָמָר הָאָשָׁה אֲשֶׁר נָתַת עַמְּדִי הִיא נָתְבָה לִי מִן הַעַזְלָם. אָמַר לְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, לֹא דִּיקְשָׁתָה אֶלָּא שְׁחַטָּאת לְאָדָם. אָמְרָה לְפָנָיו רַבּוֹנוֹ שֶׁל עַזְלָם, הַבָּחֵשׁ הַשִּׁיאָנִי לְחַטָּאת לְפָנֶיךְ. הִבְיאָה שֶׁלְשָׁתָן וְגִזְרָה עֲלֵיכֶן גִּזְרוֹת דִּין ט' קְלִלוֹת וּמוֹת וְהַפִּיל סְמִ"ל וְאֶת הַפְּתַת שְׁלוֹ מִמְּקוֹם קְדוֹשָׁתָנוֹ מִן הַשָּׁמַיִם, וְקָצֵץ רְגָלָיו שֶׁל בְּחַשׁ וְאִירְרוֹ מִפְּלַת חַיָּה וּמִפְּלַת בְּהִמָּה וּפְקַד עַלְיוֹ שִׁיחָה מְפַשִּׁיט אֶת עֹרוֹן אַחֲר שְׁבָע שְׁבִים. ע"כ: (עד כאן מההשומות)

וַיֹּאמֶר אֶל הָאָשָׁה אָפָּה. רְبִי יוֹסֵי אָמַר. בָּאָפָּה פָּתָח וְאָפָּה

אטיל בעלמא. אמר לה (דף לו ע"א) לאתחא באילנא דא ברא קודשא בריך הוא עלמא ודע. אכלו מזביה והייתם באללים יודעי טוב ורע. דהא איהו הכי הויא אללים שמייה עז הדעת טוב ורע. ועל דא והייתם באללים יודעי וגוי.

אמר רבי יהודה לא אמר הכי. דאלו אמר באילנא דא ברא קודשא בריך הוא עלמא, יאות הוות. כי הוא בגזרן ביד החוצב בו. אבל לא אמר אלא מאילנא דא אכל קודשא בריך הוא ובדין ברא עלמא, וכל אומן סני לחבריה, אכלו מזביה ואتون תהון בראן עלמין. ועל דא כי יודע אללים כי ביום אכלכם ממנה וגוי ובגין דאייה ידע דא אפקיד לך עלייה שלא תיכלו מזביה.

אמר רבי יצחק בכלה מלילו שקרא. בשירותה דאמרו שקרא הוות. דכתיב אף כי אמר אללים לא תאכל מכל עז הגן. ולאו הכי. דהא כתיב מכל עז הגן אכל תאכל וכלהו שרא ליה.

אמר רבי יוסי הוא תנינן דפקיד ליה קודשא בריך הוא על עבודה זרה דכתיב ויצו. כי על ברפת השם. אללים על הדיגין. על האדם על שפיכת דמים. לאמור על גלוי עריות. וכי במה איבשי הווע בעלמא דאייה אצטראיך דא. אלא ודען כלא על האי אילנא הוות.

בגין דביה אחידן כל אליו פקודין. אבל מאן גנטיל ליה בלחוּדוֹ עביד פרישו. וגנטיל ליה באוכלוּסין דלחתתא דאחידן ביה. וגנטיל עבודה זורה ושביכות דמים וגלי עריות. עבודה זורה באנוון רברבי ממון. שביכות דמים בהאי אילנא תלין דאייה בסטר גבורה. וסמא"ל אתפקד על דא. גלי עריות אשא היא ואנתתא אקרי. ואסир לזמנא לאנתתא בלחוּדהא אלא עם בעלה דלא יהא חשיד בגלי עריות. ועל דא בכלחו אתפקד בהאי אילנא. כיון דאכל מגיה בכלחו עבר, דהא فلا אחיד ביה.

רבי יהודה אמר ודי מלה דא הכי הוא. דאסיר לאתייחדא עם אנתתא בלחוּדהא אלא אם כן בעלה עצמה. מה עבד ההוא רשע. אמר הא מטיתי להאי אילנא ולא מתי אוף את קרייב ומטי בידך ביה ולא תמות. ומלה דא הווא אוסיף לה מגרמיה.

מיד ותרא האשה כי טוב וגוי. במה חמאת. אמר רבי יצחק ההוא אילנא (שדה) סליק ריחין פما דאת אמר, (בראשית כז) פריח שדה אשר ברכו יי. ובגין ההוא ריח הדוה סליק חממת ליה למיכל מגיה. רבי יוסי אמר ראייה תה. אמר ליה רבי יהודה וזה אפתיב ותפקחנה עיני שניהם. אמר ליה הא ראייה בשיעורא דאיילנא

בקעת ליה (נ"א **שיעירא דלבא הוות**) **דכתיב ותרא האשה דייקא:**

ו**תרא האשה כי טוב.** חמתת ולא חמתת. כי טוב. חמתת כי טוב ולא אתיישבת ביה. מה בתיב לבתר ותקח מפרי ולא בתיב ותקח ממפה. והיא אתקבקת באתר דמותא. וגרימת לכל עלמא מותא. ואפרישת חיין מן מותא. ובchein דא גרים פרישותא לאפריש אתחא מבعلاה. דהא קוויל מדבר לא מתפרשן לעלמין. ומאן דמפריש קול מדבר אתאיהם ולא יכול למלא. וכיון דאשתקל מגיה מלוא אתייהיב לעפרא.

אמר רבי שמואן בתיב, (תהלים לט) **נאלםתי דומיה החשיתי מ טוב וכאי נעפר.** **נאלםתי דומיה.** **האי קרא בנסת ישראל אמרו בגולותא.** מי טעמא בגין דkowski מדבר ליה לדבר. כיון דאייה בגולותא קול אתפרש מינה ומלה לא אשתחמע ועל דא נאלמתה דומיה וגוי. מי טעמא בגין החשיתי מ טוב שלא איזיל קול בהדרה. **וישראל אמרי** (תהלים סה) **לה דומיה תהלה.** מי דומיה, דא תהלה לדוד. דאייה דומיה בגולותא ישתייקא בלא קול. אמר רבי יצחק מי לה. בגיןך أيיה דומיה ישתייקא דאסתלקא מפה קול.

השלמה מההשומות (סימן ל"ה)

(ישעיה נ"ה) **ובלא מחר יין וחלב,** מה עניין זה אצל זה. אלא

מַלְמֵד שְׁהִין הוּא פַּחַד וְחַלֵּב הָוּא חֶסֶד. וּמִפְנֵי מָה הַזּוֹבֵר יֵין תְּחִילָה, מִפְנֵי שְׁהָוּא קָרוֹב אֲלֵינוּ יוֹתָר, יֵין וְחַלֵּב סָלֵקָא דְעַתָּה, אַלְאָ אִימָא דְמוֹת יֵין וְחַלֵּב. ע"כ. (עד כאן

(מההשומות)

וְתַקְהַ מִפְרִיוּ הָא תְּגִינֵּן סְחִטָּה עֲנָבִים וַיְהִבָּת לֵיהּ וְגַרְיִמוֹ מוֹתָא לְכָל עַלְמָא. דָהָא אַילְגָּנָא דָא בֵּיהּ שְׁרִיא מֹתָא, וְהָוּא אַילְגָּנָא דְשְׁלֵטָא בְּלִילִיא. (דף לו ע"ב) וּכְדִי אִיהֵי שְׁלֵטָא כָּל בְּנֵי עַלְמָא טָעַמִּי טָעַמִּא דְמוֹתָא. אַלְא אָנוֹן בְּנֵי מַהְיָמָנוֹתָא מִקְדָּמִי וַיְהִבוּ לֵיהּ נְפִשְׁיָהוּ בְּפֶקְדוֹנָא. וּבְגִין דָאִיהוּ בְּפֶקְדוֹנָא. אֲתַהְדְרוּ נְפִשְׁאָן לְאַתְרִיהּוּ. וְעַל דָא (תהלים אב) וְאָמַונְתָּךְ בְּלִילּוֹת, בְּתִיב.

וְתַפְקִיחַנָּה עִינֵּי שְׁנֵיָהֶם. רַבִּי חִיא אָמַר דָהָא אֲתַפְקִיחַי לְמַנְדָע בִּישִׁין דְעַלְמָא מָה דָלָא יְדַעַת עַד הַשְׁתָא. כִּיּוֹן דִּיְדַעַו וְאֲתַפְקִיחַי לְמַנְדָע בִּישַׁן. כִּדְיַין יְדַעַו כִּי עֲרוּמִים הֵם. דָאָבְדוּ זְהָרָא עַלְאהָ דְהֹתָה חַפִּי עַלְיָהוּ וְאִסְתְּלַקְיָהָו. וְאַשְׁתָּאָרוּ עֲרוּמִים מִבְּיָה. וְיִתְפְּרוּ עַלהָ תָּאָנה. אֲתַדְבָקוּ לְאֲתַחְפָּאָה בְּאָנוֹן צוֹלְמִין דְהָהָנוּ אַילְגָּנָא דְאָכְלוּ מִבְּיָה דְאָקְרִין טְרֵפִי דָאַילְגָּנָא. וַיְעַשׂ לָהֶם חֲגוֹרוֹת. רַבִּי יוֹסֵי אָמַר כִּיּוֹן דִּיְדַעַו מַהָּאִי עַלְמָא וְאֲתַדְבָקוּ בֵּיהּ. חָמֵי דְהָאִי עַלְמָא מַתְדִּבְרָר עַל יְדָא דְאָנוֹן טְרֵפִין דָאַילְגָּנָא. וּבְעַדְיוֹ לְהָוֹן תְּוִקְפָּא לְאֲתַתְקִפָּא בְּהָאִי עַלְמָא. וּכְדִין

יְדֻעָה כֹּל זִינִי חֲרֵשִׁין דַעַלְמָא. וּבָעוֹ לְמַחְגָּר זִינִיּוֹן בְּאָנוֹן טְרֵפִי אַילְבָא בְּגִין לְאַגְבָא עַלְיָהוּ.

רַבִּי יְהוֹנָה אָמַר כְּדִין תָּלָת עַלְוָה בְּדִיבָא וְאַתְדָנוֹ. וְעַלְמָא תָּתָא אַתְלְטִיא. וְלֹא קִיּוֹמָא בְּקִיּוֹמָה בְּגִין זַוְהָמָא דַנְחָשׁ עַד דַקְיִימָו יִשְׂרָאֵל בְּטוּרָא דְסִינִי. לְבַתֵּר אַלְבִּישׁ לֹזֶן קָוְדָשָׁא בְּרִיךְ הַוָּא בְּלִבּוּשִׁין דְמַשְׁכָא אַתְהָנִי מְפִיהוּ הַדָּא הַוָּא דְכִתְבָּה פְּתָנּוֹת עֹור. בְּקִדְמִיתָא הַוָּו כְּתָנּוֹת אָוֹר דְהַוָּו מְשַׁתְמֵשִׁין בְּהַו בְּעַלְאַיִן דְלָעִילָא. בְּגִין דְמַלְאָכִי עַלְאַיִן הַוָּו אַתִּיַּן לְאַתְהָנָא מֵהַוָּא נְהֹרָא. הַדָּא הַוָּא דְכִתְבָּה, (תְּהִלִּים ח) וְתַחֲפְרוּהוּ מַעַט מְאַלְהִים וּכְבוֹד וְהַדָּר תַּעֲטְרָהוּ. וְהַשְׁתָּא דְחַבּוּ פְּתָנּוֹת עֹור. דְעֹור אַתְהָנִי מְפִיהוּ וְלֹא נְפִשָּׁא.

לְבַתֵּר אַלְיִדו בְּרָא קִדְמָה בְּרָא דְזַוְהָמָא הַוָּה. תְּרִין אַתוּ עַלְהָ דְחֹוָה וְאַתְעַבְּרָת מְפִיהוּ וְאַלְיִידָת תְּרִין. דָא גַּפְךָ לְזַיְגִיה וְדָא גַּפְךָ לְזַיְגִיה. וּרְוִית דִילְהוֹן אַתְפְּרָשָׁו, דָא לְסִטְרָא דָא וְדָא לְסִטְרָא דָא. דָא דְמַיִ לְסִטְרוֹי וְדָא דְמַיִ לְסִטְרוֹי. מְסִטְרָא דְקִינוֹן כָּל מְדוֹרִין דְסִטְרָא הַזִּינִיּוֹן בִּישִׁין וְרוֹחִין וְשִׁדִּין וְתַרְשִׁין אַתִּיַּן. מְסִטְרָא דְהַבְּלָ סִטְרָא דְרַחְמִי יִתְיַיר וְלֹא בְשָׁלִימָו. חַמְרָ טָב בְּחַמְרָ בִּישָׁ. וְלֹא אַתְתָּקוּ בְהַדִּיה עַד דָא תָּאַתָּא שַׁת וְאַתְיִיחָסוּ מְגִיה כָּל אָנוֹן דְרִין דְזַוְכָּא עַלְמָא וּבִיה אַשְׁתִּיל עַלְמָא. וּמְקִין אַתִּיַּן כָּל אָנוֹן חַצִּיפִין וּרְשָׁעִים וְחַיִיבִי עַלְמָא.

אמר רבי אלעזר בשעתא דחוב קין היה מסתפי. בגין דחמא קמיה זיגי משרין מזיגין ואתיין לקטלא ליה. וכד אהדר בתשובה מאי קאמר הון גרש את היום מעל פני הארץ ומפניך אחר. מאי מפניך אחר. אלא אה סтир מבניינא דילוי. רבי אבא אמר במא דעת אמר, (תהלים כט) ולא הסтир פניו ממנו (שמות ג) ויסתר משה פניו. ועל דא ומפניך אחר מאנון פנים דילך אה גستر דלא ישגחון بي. ועל דא והיה כל מוצאי ירגני:

וישם ה' לקין אותן לבלתי וגוו. מאי אותן. אותן אחד מעשרין ותריןatto דאוריתא יהב עליה לאגנא עליה. אמר רבי יהודה מאי דכתיב ויהי בהיותם בשדה. מאי בשדה. דא אתה. ועל דא קם וקטיל ליה. דהא מסתרא דא יritis לקטלא מסתרא דסמא"ל דגרים מותא לכל עולם. וקבי קין להבל על נוקביה. רבי חייא אמר הא חזיבן דכתיב ויחר לקין מאד ויפלו פניו על דלאatakbeil קרבניה. אמר ליה הב כי הוא וכלא היה לקבליה.

ואמר רבי יהודה מאי דכתיב הלא אם תיטיב שעת ואם לא תיטיב לפתח חטא רובען. אלא הב כי קאמר הלא אם תיטיב עובדק שעת. מאי שעת. בדכתיב בראשית

מ) יתר שיאת דהא בוכרא שבחה אית ליה בכלא תדייר. ותלייא בעובדוהי. ועל דא אם כי טוב שיאת. ואם לא תטיב לפתח חטא רובץ.

מאי לפתח. דא פתחא (דף לו ע"א) דלעילא המגיה נפקין דיבין על עובדין ביישין דעלמא. פתח כמא דאת אמר (תהלים קיח) פתחו לי שעריך צדק. ולהו אפתח, חטא רובץ דא מלאך המות. והוא זמין לאטרפצע מאנך.

תא חז, בראש השנה אתיליד אדם. בראש השנה ודאי רוזא לעילא ותטא. ראש השנה לעילא. ראש השנה לטא. (סוף כי תצא) בראש השנה עקרות נפקדות. מגלן דברראש השנה הו. דכתיב, (בראשית כא) ווי פקד את שרה ווי דיקא דא ראש השנה. ובגין נפקיך אדם מראש השנה (ר"א ונפיק) נפיק בדין ואעלמא קיימא בדין. ובגיני כה לפתח ודאי. חטא רובץ בגין לאטרפצע מאנך. ואליך תשיקתו עד דתשתקצי.

ואתה تمשול בו. רוזא הו דכתיב, (נחמיה ט) ואתה מהיה את כלם. מפאן אמרו לא שליט קודשא בריך הו אלא בזמנא דישתzion חייבי עלמא. ועל דא כיון דמלאך המות ישבי לון. בדין קודשא בריך הו שליט עלייך יפוק לאבא שא עלמא דכתיב ואתה تمשל בו (בתיובתה) ואתה דיקא.

אמר רבי יצחק בקוטרא דפלגא קפסירא (קסטיקיא) שכיה. רבי יהודה אמר אתה תמשל בו בתויבתא. רבי יוסי אמר כה הו אפונן דקינן איזלין בעלמא הו מטרטשי ארעה ותו דמיין לעלא ותתאי. אמר רבי יצחק עז"א ועוזיאל כה נפלו מאתר קדושתיהו מלעילא, חמו בנת בני נשא וחטאו ואולידו בניין, ואلين הו נפילים דכתיב הנפילים היו בארץ.

רבי חייא אמר בניו דקינן הו בני אלhim. דהא כה אתה סמא"ל על חוה אטיל בה זיהמא ואת עברת ואולידת לקין. וחייב דיליה לא הוות דמי לשאר בני נשא. וכל אפונן דאתין מפטרא דיליה לא הו אקרון אלא בני האלהים.

רבי יהודה אמר ואפילו אפונן (בני) נפילים ה כי אקרון. מה הגבורים. שתין הו בארעא כחישבן דלעילא. כתיב הכא מה הגבורים אשר מעולם וכתיב ה там (שיר השירים ג) ששים גבורים סביב לה. רבי יוסי אומר מה הגבורים אשר מעולם ממש. מעולם דייקא. אנשי שם, מי שם דא הוא עולם דקאמון. אנשי שם דייקא. כתיב הכא אנשי שם וכתיב ה там (ויקרא כד) בנקבו שם, וכתיב, (ויקרא ס) ויקוב בן האשה היישראלית את שם.

השלמה מההשומות (סימן ל"ז)

רבי חייא אמר מעולם דא הו, גוגברין גברין דסטרה בישא הו, דכתיב אנשי שם. אנשי שם לא כתיב, אלא אנשי שם בגונא דא כתיב, זכור רחמייך י וחסדייך כי מעולם מה, מעולם ודי נטול לון קידשא בריך הוא, ואגנון אהנו קדמאי למשוי רתיכא קדישא לעילא. אמר רבי יצחק מעולם דא איהו מטהו שלשלמה

דכתיב וכו': (עד בגין מההשומות)

רבי חייא אמר מעולם ממש הו. ומעולם דلتתא נטול לון קידשא בריך הוא פמא דאת אמר דא הו וגוגברין

גבורן דסטרה בישא הו דכתיב אנשי שם אנשי שם לא כתיב אלא אנשי שם בגונא דא כתיב) (תהלים ס) זכר רחמייך י וחסדייך כי מעולם מה. מעולם ודי. ומעולם דلتתא בטיל לון קידשא בריך הוא. ואגנון אהנו קדמאי למשוי רתיכא קדישא לעילא. אוף הכא מה הגברים אשר מעולם. מעולם ודי בטיל לון קידשא בריך הוא. רבי יצחק אמר מעולם (ובאי הוא) דא מטהו שלשלמה דכתיב, (שיר השירים ג) ששים גברים סביב לה. רבי אחא אמר בלהו בני האלים אקרזן (ד"א לג דהא עד לא אתבsuma). (חסר בגין סוף הספר):

תוספותא

אמרו רבותינו זיל בשעתא דברא קידשא בריך הוא לאדם בראש ליה בגינטא דעתן וצוהו על שבע מצות. חב ואטגריש מגינטא דעתן. ותרי מלאכי שמיא עוז ועוזיאל אמרו קמי קידשא בריך הוא, אלו הוינה אנן

בָּאָרֶץ אַחֲרֵינוּ זָכָרִין. אָמַר לְהוּ קֹדֶשׁ אֶלְעָנָד הוּא, וְכֵן אַתָּה יָכְלִין עַל יִצְחָא בִּישָׁא, אָמַרְוּ קְמִיה יָכְלִין. מִזֶּד אָפִיל לֹזֶן קֹדֶשׁ אֶלְעָנָד הוּא כְּמֵא דָאַת אָמַר הַנְּפִילִים הֵי בָּאָרֶץ וְכַתְיב הַגְּבוּרִים וְגוּ. וּבְשֻׁעַתָּה דְּנַחֲתָה לְאָרֶץ עַל בָּהוּ יִצְחָא בִּישָׁא שְׁנָאָמַר וַיַּקְהֵלוּ לָהֶם נְשִׁים מִכֶּל אָשֶׁר בְּחָרוּ, חָבוּ וְאַתְּעִקְרָוּ מִקְדוּשָׁתֵיכֶם, (עד כאן התוספתא)

תא חזוי, **כל הון בטיען** הוּא סטימין רשיימיין דקייקין
באתרא חד. **לבתר עקרון קודשא בריך** הוּא
ואשתיל לוזן באתר אחרא ואותק'ימג. רבבי ייסא שאל
מאי דכתיב זה ספר תולדות אדם ביום ברוא אלhim
אדם בדמות אלhim עשה אותן זכר ונקבה בראם ויברך
אותם. אמר ליה רבבי אבא רוזא עלאה הוּא. תנינן תלת
ספרין פתיחן בראש השגה חד מצדיקים גמורים (דף לו ע"ב)
וכיו ספר עלאה דהא מגיה נפק פלא. נפיק מגיה כתיבה.
ספר אמצעיתא כללא דעתלא ותתא (ס"א ספר דאייה
כללא דעתלא ותתא ואחד לכל ספרין רוזא וכו') (כפי זה

התkon נמעא בשני ספרי היד) (ואהיד לכל ספרין רוזא דאדם קדמאתה, ספר תליתאה דאקרי
(כ"א ואקרי) תורה) **דתוֹרָה שְׁבַכְתֵּב אָדָם קָדְמָה.** ספר (ס"א
תליתאה) דאקרי תולדות אדם ודא איהו מצדייקים
גמורים. הדא הוּא דכתיב זה ספר תולדות אדם דא צדיק
וּדְאִי דעביד תולדות.

בַּיּוֹם בְּרָא אֱלֹהִים אָדָם בְּדִמוֹת אֱלֹהִים. הדא וּדְאִי כְּדַין
אתתקון פלא לעילא ותתא ואותק'ימג בדוגמא
חרא. זכר ונקבה בראם סתם חד אתפליל בחד.

מִתְגִּיתִין (ד"א וכ"כ) **כַּתִּיב**, (משל' י"ח) **מָגַדֵּל עֹז שֶׁם יְיָ בּוֹ יְרֻחָם** צדיק ונשגב. דא הוא ספר תולדות אדם דריהיט בההוא מגدل (עו"ב). האי מגדל מאי עבידתיה. אלא דא הוא מגدل הווד. ודא הוא מגدل עוז שם יי'. וככלא חדר. הכא

יְדִיעָה	לְבָנִי	מִהִימְנוֹתָא	
דָּא	הָוָא	וְדָאִי	סִפְרָה
מִבְשָׁה	עֹוי	מִיעָז	
גָּרָג	וּוָה	יְצָדָה	
דָּצָבָה	זָדוֹ	הַיִּי	
לְקָהָה	שָׂוָה	וְנָקָה	

תולדות. (אית דלא גרס) (אדם לבני מהימנותא סודו מגדל עוז שם יי' בו ירוח צדיק ונשגב יהוה צדיק) (אדם לבני מהימנותא).

ואמר רבי אבא (לקמן נה ב) ספר ודא (נחתה) (נחתה) ליה לאדם הראשון. וביה הוה ידע חכמה עלאה. וספרא דא מטה לבני אלהין חכימי דרא. ומאן דוצי לאשכחא ביה ידע ביה חכמה עלאה. ומשגיחין ביה וידעין ביה. וספרא דא נחתה ליה מארי דרזין. ותלת שליחן ממון קמיה. ובשעתא דנפק אדם מגנטא דעתן אחד ביהוא ספרא. כד נפיק (מייה) טאש מגיה (לחרעא) צלי ובכ' קמי מאיריה ואתייבו ליה כמלךדים. בגין דלא תתבשי חכמה מבני נשא וישתדלון למנדע למאיריהון.

ובכן תנין ספר הוה ליה לחנוך. ודא ספר מאתר דספרא דתולדות אדם הוה. ודא הוא רוזא דחכמה. דהא מארעא אתנטיל הדא הוא דכתיב ואיננו כי לךו אותו

אֱלֹהִים. וְהוּא הַפָּעָר. כְּדֵכְתִּיב, (משל ב' חנוך לגער על פ' דרכו).

וכל גני עליי אטמסון בידיה. ודא מסיר ויהיב ועבד
שליחותא. ואלה (לקמן נ) מפתחו אטמסון בידיה.
ומאה בר canon נטיל בכל יומא וקשריר קשירין למאירה.
מעלמא נטיל ליה קודשא בריך הוא לשמושיה הדא הוא
דכתיב כי לך אותו אלhim.

ומן דא אטמסר ספרא דאקרי ספרא דchanoch. בשעתא
דאחד ליה קודשא בריך הוא אחמי ליה כל גני
עלאי. אחמי ליה אילנא דחמי בגו מציאות גנטא וטרפו
וענפוי. וכלא חמיבן בספריה. זפאי אבן חסידי עלאי
דҳכמתא עלאה אתגלי להו ולא אתנשי מניחו לעלמיין
כמא דאת אמר, (תהלים כה) סוד ה' ליראיו ובריתו
להודיעם:

ויאמר יי לא יدون רוחי באדם לעולם בשגם הואبشر
וגו'. (חסר) רבינו אחא אמר בההוא זמנא הויה ההוא
גהרא דנגיד ונפיק, אפיק רוחא עלאה מאילנא דחמי
ואריך באילנא (דשורייא בה מותא) (מאילנא דמותא) ואטמשבן רוחין
בגויהו דבני נשא יומין (מנין) סגיאין. עד דסלקו ביישין
ואטעטו לפתח. בדין אסתלק רוחא עלאה מההוא
αιלנא בשעתא דפרח נשתיין בבני (בני) נשא הדא הוא

דכתיב לא ידונ רוחי באדם לעולם. למיhab לעולם בשעתא דפרח בשמתין בבני נשא.

בשגם הוא בשר רבי אלעזר אמר (רבי רבי אלעזר אמר) (לকמן צ"ח ע"א) **בשגם דא משה. דאייהו נהיר לסירה.** ומחייב לא דא קיימין בני נשא בעלמא יומין (ומגין) סגיאין. והיו ימי מאה ועשרים שנה, רמזו למשה דעל ידיה תורה אתייה בית. וכדין זרייך (ס"א זרייך) חין לבני נשא מיהו אילנא דחין. וכך היה. אלמלא דחבי ישראאל הדא הויא דכתיב (שמות ל) חרויות על הלחות, חרויות ממלאך המות. **דהא אילנא דחין היה משיך למתתא.**

ועל דא בשג"ם דאייהו בשר קיימת מלאה לארכא (לאחרך) **רוחא דחין.** **בשגם אחיד למתתא אחיד** לעילא. **ועל דא תבנן משה לא מית אלא אתבניש** (ד"ג לח פ"א) **מעלמא והוה נהיר לסירה.** **דהא שמשא אף על גב** **דאتبנש מעלמא לא מית אלא עאל ואגהיר לסירה.** **כך משה.** **דבר אחר בשגם הוא בשר במשיכו דרואה** בני נשא זמנא רבא אתהדר למחיי בשר לאמשכא **בתר גופא ולאשתדל לא בעובדין דהאי עלמא.**

אמר רבי יצחק כל (לקמן נה ב דרין דאשככלו משת כלחו צדייק וחסידי). **לברר אתפשטו ואolidו ואולפו אומנותא (וחכמתא) דעלמא לשצאה ברומחין וסיפין. עד אתה נח ואתקין לוון תקונא**

דעתם ולם פלה ולא תקנאה ארעה. דהא בקדמתה לא
הוא זרעין וחצין. לבר אctrיכו להאי דכתיב עוד כל
ימיה הארץ וגוי.

רבי אלעזר אמר זמין קודשא בריך הוא לתקנאה עלמא
ולתקנאה רוחא בבני נשא בגין דיורכון יומין
לעלמין הדא הוא דכתיב, (ישעיה ס) כי כיימי העז ימי עמי
וגוי וכתיב, (שם ס) בלע המות לנצח ומחה כי אלהים
דמעה מעלה כל פנים וחרפת עמו יסיד מעלה כל הארץ כי
י"י דבר:

עד פאן אשתכללו מילין מכאן ולהלאה תקונא
דפרשタ:

בראשית

אמר רבי שמעון, הא תבינן דcad בראש קודשא בריך
הוא עלמא גלייף בגילופי דרזא דמהי מגנותא גו
טהירין ברזין עלאין. וגלייף לעילא וגלייף לחתא וכלא
ברזא חדא. ובעיד עלמא תתאה כגונא דעתם עלאה.
ודא קאים לקביל דא. למחיי כלא חד ביהודה חדא.
ובגין פה קידשא בריך הוא גלייף גלייף דאתוון עילא
ותתא. ובהו בראש עלמין.

ותא חזי, כגונא דעבד קודשא בריך הוא עלמא הבי

גַּמְיִ בְּרָא לִיה לְאָדָם קָדְמָאָה. פַּתָּח וֹאמֶר, (הושע ו) וְהַמָּה
בְּאָדָם עֲבָרוּ בְּרִית וְגוּ. דָּהָא קָוִידְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַעֲטָר
לִיה בְּעַטְרִין עַלְאַיִן. וּבְרָא לִיה בְּשִׁית סְטְרִין דַּעַלְמָא.
לְמַהְוִי שְׁלִים בְּכָלָא. וּכְלָא זְעָנוּ וְדַחֲלוּ מִקְמִיתָה. דָּהָא כִּד
אַתְּבָרִי אָדָם אַתְּבָרִי בְּדִיוּקָנָא עַלְאָה. וְהַוּ מִסְתְּכָלָן
בְּהַהְוָא דִּיוּקָנָא וּזְעָנוּ וְדַחֲלוּ מִקְמִיתָה. וּלְבָתָר אַעֲילָל לִיה
קָוִידְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּגַנְתָּא דַעַן לְאַתְּעַדְנָא תִּמְןָ בְּעַדְוּגִין
עַלְאַיִן. וְהַוּ מַלְאָכִין עַלְאַיִן סְחָרִין לִיה וּמִשְׁמָשִׁין קִמְמִיתָה.
וּרְזִין דִּמְרִיהוֹן הוּא אַודְעַין לִיה.

תָּא חֹזֵי, בְּשֻׁעַתָּא דְּאַעֲילָל לִיה קָוִידְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְגַנְתָּא
דַעַן, תֹּוֹה חָמֵי וְאַסְתָּכֵל מִתְמַןָּ פָּל רְזִין עַלְאַיִן וּכְלָ
חַכְמָתָה. בָּגִין לְמַנְדָע וְלְאַסְתָּכֵל אַבְקָרָא דִּמְרִיהָ.

שְׁבָעָה הַיְּכָלִין מִדּוֹרִין אַפְנוּ לְעַיְלָא דָאַפְנוּ רְזָא
דִּמְהִימָנָותָא עַלְאָה. וּשְׁבָעָה הַיְּכָלִין אַפְנוּ לְתַתָּא

(בְּגֻוּנָא דְּלָהָן חָדָר לְקַבֵּיל חָה. שְׁבָעָה מִדּוֹרִין דַּהֲיְכָלִין אַפְנוּ לְתַתָּא) כְּגֻוּנָא
דְלַעַיְלָא. וְאַפְנוּ שִׁית כְּגֻוּנָא עַלְאָה וְחַד טְמִיר וְגַבְיוֹ אִיהָ
לְעַיְלָא. וּכְלָא לְאַיִן אַפְנוּ בְּרָזָא עַלְאָה. בָּגִין דְּכָל הַנִּי
הַיְּכָלִין אִית בָּהוּ כְּגֻוּנָא דְלַעַיְלָא. וְאִית בָּהוּ כְּגֻוּנָא
דְלַתְתָּא. לְמַהְוִי כָּלִיל בְּדִיוּקָנָא דָרָזָא דְלַעַיְלָא וּבְדִיוּקָנָא
דָרָזָא דְלַתְתָּא, וּבָהוּ תֹּוֹה דִּיּוֹרִיה דָאָדָם.

וּלְבָתָר דָאַתְּרָךְ מִגְנָתָא דַעַן אַתְקָיו לָוּן קָוִידְשָׁא בְּרִיךְ

הוּא לְבִשְׁמַתְהוֹן דָצְדִיקִיא לְאַשְׁתַעַשְׂעָא בְהוּ פְּדָקָא חַזִי מִזְיוֹא דִיקָרָא עַלְאהֶה. וּכְלֵי חַד וְחַד אַתְתָקָן פְגֻוָנָא דְלַעַילָא וּפְגֻוָנָא דְלַתְתָא כַמָה דָאָקִימָנָא.
הַיְכָלָא קְדָמָא. אַתְרָ דָאֵיהוּ מַתְתָקָן לְתָתָא לְמַתָויִ פְגֻוָנָא דְלַעַילָא. וְהָא אַתְעָרוּ חַבְרִיָּא גְמוֹסִי דְגַנְתָא דְעַדְן כַמָה דָאֵיהוּ בְּרֹזָא עַלְאהֶה (דָאֵיהוּ מַתָקָן לְגַנְעָנוּ גַעֲמִירָא דְרֹזָא דְלַתְתָא גַנְיוּ וְסַתִים מִפְלוּ) (נ"א וְאֵיהוּ מַתָקָן לְגַנְעָנוּ וְסַתִים מִפְלוּ) וְלֹא שְׁלַטָא בֵיהֶ עִינָא. בָר נְשַׁמְתָהוֹן דָצְדִיקִיא. לְמַתָויִ (דף לח ע"ב) גְלִיפָן לְעַילָא וְתָתָא. וְלֹא סְתַפְלָא מַתְמָן בְּרֹזָא דְמַרְיהָוָן וּבְעַבְוגָא דְלַעַילָא.

וְאֵלֵין אָפָונְ צְדִיקִיא דְלֹא אַחֲלָפוּ יַקְרָא דְמַרְיהָוָן בְגַיִן דְחַלָא אַחֲרָא. כְתִיב, (משל יב) אִשְׁתְ חַיל עַטְרָת בְעַלה, רֹזָא דְמַהִימָנוֹתָא לְאַתְדְבָקָא בָר נְשָׁ בְמַרְיהָ וְלֹדְחַלָא מִגִּיה תְדִיר וְלֹא יַסְטִי לִימִינָא וְשַׁמְאלָא. וְהָא אָקִימָנָא דְלֹא יַהֲךְ בָר נְשָׁ בְתִרְ דְחַלָא אַחֲרָא דְאָקָרִי אַשְׁת זְנוּבִיִּם. וּבְגַיִן כֶה כְתִיב, (משל ז) לְשַׁמְרָךְ מַאֲשָׁה זָרָה מִנְבְרִיה אָמְרִיה הַחַלִיקָה.

הַיְכָלָא דָא קָאִים בְדִיוּקָנָא דְרֹזָא עַלְאהֶה. בְגַיִן דְכַד נְשַׁמְתִין דָצְדִיקִיא נְפָקִי מַהָאֵי עַלְמָא, עַלְיָין גַו אֵלֵין הַיְכָלִין דִי בְגַנְתָא דְעַדְן דְלַתְתָא. וְתִמְןָן (עליז) יַתְבִין כָל חַד וְחַד כָל הַהוּא זְמָנָא דָאָצְטְרִיכָא נְשַׁמְתָא לְמַיְתָב תִמְןָן.